

Zsámboki Réka: Álhal

(A vers a Gödöllői Irodalmi Díj 2024 pályázaton 1. helyezést ért el.)

Álhal

Itt áll a rajtkövön,
kezei, szinte imatartásban
néznek lefelé a víz felé, hátát jól meggörbíti,
csigolyái uszonyszerűen düllednek ki gerincvonalán,
olajos bőre csillog, mintha ezer fényes pikkely borítaná.
Általában könnyednek, légiesnek érzi magát és a rajtnál, simán
elrugaszkodik, de most lábszárai akár egy tömb, amit egybeöntöttek
a rajtkővel. Nem szökken, nem nyújtózik, hanem lendület nélkül hullik bele a
medencébe, mint egy vödör sóder. Teste most nem is áramvonalas, minden
tagja külön zuhan a vízbe. Süllyed, nehézkesnek érzi magát, ez nem is az ötven
méteres, gondolja, hanem egy feneketlen teknő, amiben nem halad, csupán lassan
beleköt. A gyorsúsása számára most lassított felvétel, egyre nehezebben tartja a ritmust
két kartempó között, mintha sűrű malteren kéne átfúrnia magát, úgy érzi kalimpál,
akár egy kétségbeesett fuldokló, akit húz lefelé valami láthatatlan súly, fölötte a hullámok
megmerevednek, súrolja bőrét az egyre keményedő közeg. A bukófordulónál látja
homályosan, a fodrozódások között az edzője elmosódó alakját és hallja tompa hangját,
még ezen a tömör anyagon is áthallani ahogy buzdítja a becenevén, amit tőle
kapott még gyermekkorában, „hajrá fekete marlin!”, de már nem tud annyit,
mint korábban, hiába vett be a csoda ampullából dupla adagot a verseny
előtt, kidülledő szemeivel figyel, ahogy a felszín felette és körülötte
megkövül és összezár, akár egy összefüggő aszfalréteg, ami magába
dermeszti az életet. Nagy nehezen kikászálódik a medencéből,
nem akarja tudni, hogy lett a fekete marlinból egy lomha ponty,
amely már a tükörbe sem néz bele szívesen, vergődik az
autó ülésében is hazafelé, felvonszolja magát a
panelház hetedik emeletére, alig várja, hogy
bemenjen a szobába, kinyissa a vitrint és
elővegye az olimpiai érmet, kitárhassa
az ablakot, kihajolhasson,
kidughassa a fejét
a fojtogató valóságból, csak nézi,
nézi kidülledő szemeivel lent a kékséget,
a szabad sávokat, ahogy összefolynak az éggel, majd
elengedi az érmet, ami zuhan bele a kékségbe, párat bucskázik még
csaliként, amit élve dobnak a vízbe és úszik lefelé horogra akasztva, majd azon
kapja magát, hogy itt áll a párkány számozatlan rajtkövén, tenyerei egymásba fektetve,
imatartásban mutatnak lefelé, meggörbített hátán a csigolyák uszonyként meredeznek, bőre
csillog a napfényben, ezernyi pikkely borítja, most el tud ugrani és olyan gyors lesz, amilyen még
soha.